

פרשת דברים - חזון

בס"ד

שכרן של מצוות

"ויצא עוג מלך הבשן לקראתנו הוא וכל עמו למלחמה אדרעי, ויאמר ה' אלי, אל תירא אותו, כי בידך נתתי אותו ואת כל עמו ואת ארצו". (ג,א).

כתב רש"י, שמשה רבינו היה מתיירא מעוג, שמא יעמוד לו הזכות, שאמר לאברהם אבינו שלוט נשבה, כמו שכתוב, "ויבוא הפליט", שזה עוג מלך הבשן, והוא אמר לאברהם אבינו שלוט נשבה, והלך אברהם לפדות את לוט, ומהזכות של הדבר הזה שעשה עוג, פחד משה רבינו ושישים רבוא מבני ישראל, להלחם עם עוג.

ולכן הודיע הקב"ה למשה רבינו, שאין לו מה לפחד מהזכות של עוג, והוא ימסור את עוג מלך הבשן, בידם של עם ישראל.

והנה בזכות שבישר עוג לאברהם שלוט נשבה, הוא זכה להאריך ימים עד זמנו של משה רבינו, וזכה להיות מלך, ואם כזה שכר שילם הקב"ה לשונאו, על דבר קטן שעשה, ואפילו שהוא עשה את זה, לא לשם שמים, שכתוב במדרש, שהסיבה שעוג אמר לאברהם שלוט נשבה, זה כדי שאברהם אבינו, יצא להלחם, ואז אם אברהם ימות במלחמה, עוג יקח את שרה לאשה, ובכל זאת, אפילו שעשה את זה שלא לשם שמים, נתן לו הקב"ה כזה שכר גדול, כיון, שאין הקב"ה מקפח שכר כל בריה.

ונלמד מזה, קל וחומר, איזה שכר מקבל יהודי שעושה מצוה, ובפרט אם עושה את זה לשם שמים, וגם אם זה נראה כמצוה קטנה.

אומרת הגמרא (קידושין לט:) שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, שאין תשלום השכר על המצוות שהאדם עושה, כאן בעולם הזה, כיון, שכל חלל העולם אינו שווה לשכר של מצוה אחת שעשה האדם.

בזמן החפץ חיים, המצב הגשמי היה קשה מנשוא, ובא לחפץ חיים אחד מתלמידיו, ואמר לו, שהוא מוכן לוותר על השכר המגיע לו עבור המצוה של הנחת תפילין יום אחד, ותמורה לזה הוא מבקש מהקב"ה שייתן שפע למשפחות שסובלות מרעב, אמר לו החפץ חיים, שהדבר הזה לא אפשרי.

והסביר החפץ חיים על פי משל, אדם נכנס לחנות, ומבקש לקנות דבר קטן שעולה כמה שקלים, עם שטר של מליון דולר, הוא ניגש למוכר ומבקש ממנו עודף, אומר לו המוכר, אם היית קונה סחורה שהשווי שלה, קרובה לערך של השטר, היה לי עודף להחזיר לך, אבל עכשיו שאתה קונה סחורה בשווי של כמה שקלים, ואתה רוצה עודף משטר גדול, אין לי כזה הרבה עודף להחזיר לך.

וזה כמו שיבוא לקיוסק לקנות סוכריה שעולה חצי שקל, בשטר של מאתיים, שהמוכר לא ירצה להחזיר לו כזה הרבה עודף.

אמר לו החפץ חיים, כך הדבר בעניינינו, שאתה רוצה להגיש להקב"ה את מצות תפילין, שזה שווה סכום גדול ועצום, שהשכר על כל מצוה שעושים הוא גדול ועצום, ואתה מבקש בתמורה לזה, שיפור במצב הגשמי של המשפחות, שזה כמו סכום קטן ליד השכר העצום של המצוה, ומגיע לך עודף בסכום כזה עצום וגדול, שבדרך כלל, לא מחזירים כזה סכום גדול בעודף, ולכן לא ניתן לבצע את העיסקה הזאת, שאתה רוצה, שהקב"ה ייתן רווחה למשפחות תמורת מצות תפילין של יום אחד.

ואנחנו רואים מכאן את גודל השכר, שמקבלים על כל מצוה שעושים, שכל חלל העולם לא מספיק כדי לשלם לאדם שכר על מצוה אחת שעשה.

וכתוב באבות דרבי נתן, "יפה אחת בצער ממאה פעמים שלא בצער", שאם כאשר האדם מקיים את המצוה, יש לו איזה קושי או איזה נסיון, והוא מתגבר ועושה את המצוה, השכר שלו על קיום המצוה הוא פי מאה, מאשר היה מקיים את המצוה בקלות בלי קושי.

וזה כשיש לאדם קושי קטן בקיום המצוה, ואם הקושי גדל, שיש לו עכשיו נסיון קשה האם לקיים את המצוה, על כל תוספת צער וקושי, שיש לו, מתווסף לו עוד ועוד שכר, פי עוד מאה ועוד פי מאה, וכך על מצוה שנראית לאדם כמצוה קטנה שהוא מתגבר ועושה מתוך קושי, הוא יכול לזכות לשכר גדול ועצום, שהוא יקבל על זה.

ולא כדאי לוותר על שום מצוה שיכול לעשות, ומה שיכול לחטוף ולעשות, יחטוף ויקיים.

...
"דף הלימוד מצייל כל יהודי מגלי החיים הסוערים
שמואיימים להכחידו ברוחניות ובגשמיות"
ר' מאיר שפירא
...

...
"דף של ספינה נודמן לי
ועל כל גל וגל נענעתי לו בראשי"
יבמות קכא
...

הלכות שבת

א. מלאכת צידה. חצר או בית, שיש לו כמה פתחים, אסור לצוד לתוכו, חיה או בהמה, ולנעול עליה, דלת אחת, אפילו שיש לה עוד פתחים ויכולה לצאת מהחצר, בכל זאת אסור לסגור אפילו פתח אחד, כיון שבכך הוא מתחיל להתעסק בצידתו של הבעל חי.

אבל מותר להכניס או הבעל חי לחצר, בלי לסגור עליו שום פתח.

ב. בעלי חיים שאים הדרך לצוד את מינם, כגון זבובים ויתושים, אסור לצוד אותם מדרבנן, ואפילו שהוא צד אותם בלי שום צורך, אלא דרך התעסקות בעלמא, בכל זאת אסור לצודם מדרבנן.

ג. בעל חי, שהוא חיה או חולה, או קטן או זקן, וכן אם הוא תש כח מחמת עייפות, ואינו יכול לזוז ממקומו, אסור לצוד אותו מדרבנן.

ד. בעל חי ישן, או סומא, אסור לצוד אותו מדאורייתא, כיון שדרך הבעלי חיים, להשטט כאשר הם מרגישים יד אדם, והוא לא נקרא ניצוד אפילו שעכשיו הוא ישן, או שהוא סומא, ולכן אם משהו צד אותו בשבת, הוא עובר על איסור דאורייתא.

ה. בעל חי שמונח בדרך, ואינו יכול לזוז ממקומו, כגון ארנבת, אסור לקחת אותו בשבת, משום איסור צידה ומשום איסור מוקצה, וצריך לדעת, שגם כאשר אין איסור של צידה, יש איסור מוקצה.

ו. המגדל בביתו או בחצירו, בעלי חיים, כגון תרנגולים או אווזים, והם רגילים לחזור לכלובם בערב, אסור לצוד אותם בשבת מדרבנן, ולכן, אם יצאו מהכלוב אסור לרדוף אחריהם, עד שייכנסו לתוך הכלוב.

ואם צד אותם בשבת, הוא פטור, שכיון שהם רגילים לחזור לכלוב בערב, הרי הם נחשבים כנצודים, גם כאשר הם מחוץ לכלוב.

ז. אם יש חשש שהבעלי חיים שרגילים לחזור לכלובם בערב, יאבדו, או שיגרם להם צער בעלי חיים, מחוץ לכלוב, יכול לעמוד כנגדם שלא יברחו, עד שייכנסו למקום גדול שאין בו משום איסור צידה, אבל אסור לתפוס אותם בידיים כדי להכניס אותם למקום המשתמר.

ח. אסור להעמיד מצודה בשבת.

ט. אם העמיד מצודה בשבת, באופן שהחיה עשויה לבוא ולהכנס למצודה מיד, חייב מדאורייתא, אבל אם החיה תבוא רק לאחר זמן, פטור מדאורייתא, ואסור מדרבנן. לדעת החזון איש, אם פרס מצודה ופעולת הצידה נעשית לאחר זמן, הוא גם כן חייב מדאורייתא, משום איסור מלאכת צד, כיון שזה צורת פעולת המלאכה של המצודה, שהחיה נכנסת בתוכו לאחר זמן ממתי שפרסו אותה.

שבת שלום ומבורך

זמן הדלקת נרות שבת קודש (בית שמש): 6:58. צאת שבת: 8:15. רבינו תם: 8:50.

לברכה והצלחה בכל העניינים

הראל בן מרים. ערן בן צפורה. עובדיה בן לאה.

לעילוי נשמת

צפורה בת עליה יעל עמרני ע"ה